TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ KŘÍDLA

DRAČÍ VĚŠTBA

FRAGMENT

Ohnivá křídla
Dračí věštba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tui T. Sutherlandová
Ohnivá křídla – Dračí věštba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

OHNIVÁ KŘÍDLA

DRAČÍ VĚŠTBA

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ KŘÍDLA

DRAČÍ VĚŠTBA

FRAGMENT

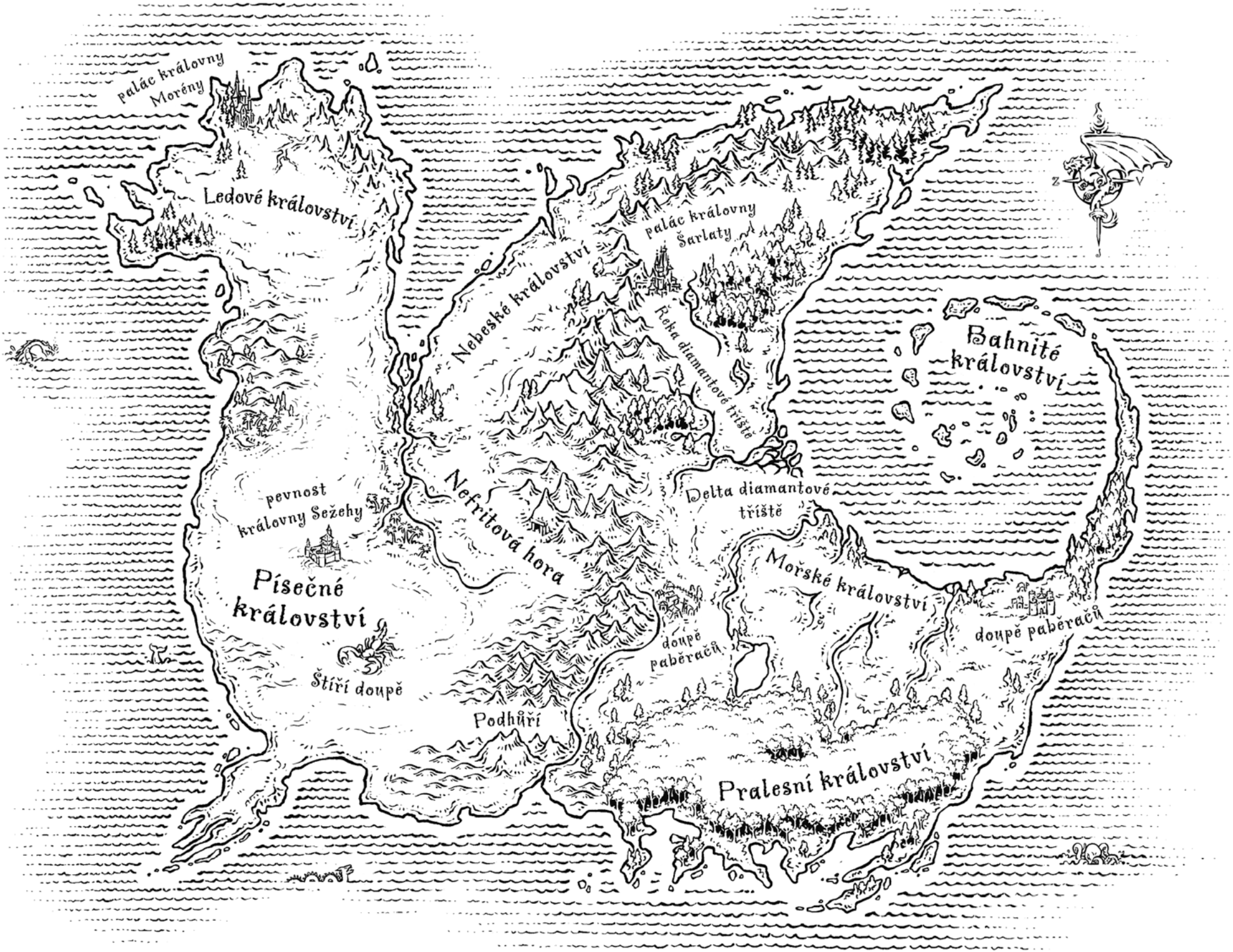
palác královny Morény
Ledové království
Nebeské království
palác královny Šarlaty
Řeka diamantové tříště
Bahnité království
pevnost královny Sežehy
Nefritová hora
Delta diamantové tříště
Písečné království
Mořské království
doupě paběračů
doupě paběračů
Štíří doupě
Podhůří
Pralesní království
Z
V

NOCILETŮV PRŮVODCE PO DRACÍCH PYRRHIE

PÍSKOLETI

Popis: bledě zlaté nebo bílé šupiny odstínu pouštního písku, ocas s jedovým hrotem, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: může přežít dlouhou dobu bez vody, umí uštknout nepřátele hrotem ocasu jako štíři, maskují se zahrabáním do pouštního písku, chrlí oheň.

Královna: po smrti královny Oázy je kmen rozdělen mezi tři soupeřky o trůn: sestry Sežehu, Žáru a Plamenu.

Spojenci: Sežeha bojuje po boku nebeletů a bahnoletů, Žára se spojila s mořelety a Plamena má podporu většiny pískoletů a ledoletů.

BAHNOLETI

Popis: silné, obrněné hnědé šupiny, někdy s jantarovými a zlatými podšupinami, velká, plochá hlava s nozdrami na horní straně čenichu.

Schopnosti: umí chrlit oheň (jsou-li dostatečně zahřátí), zadržet dech až na hodinu a splynout s prostředním velkých močálů. Obvykle jsou velice silní.

Královna: královna Blatana.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Sežehy a nebeletů.

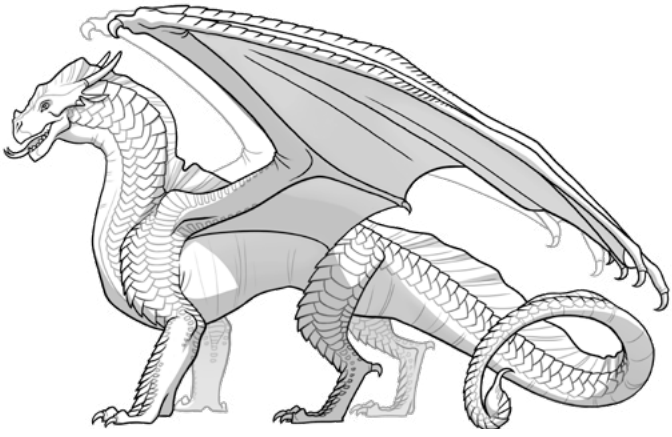

NEBELETI

Popis: červenozlaté nebo oranžové šupiny, obří křídla.

Schopnosti: mocní bojovníci a letci, umí chrlit oheň.

Královna: královna Šarlata.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Sežehy a bahnoletů.

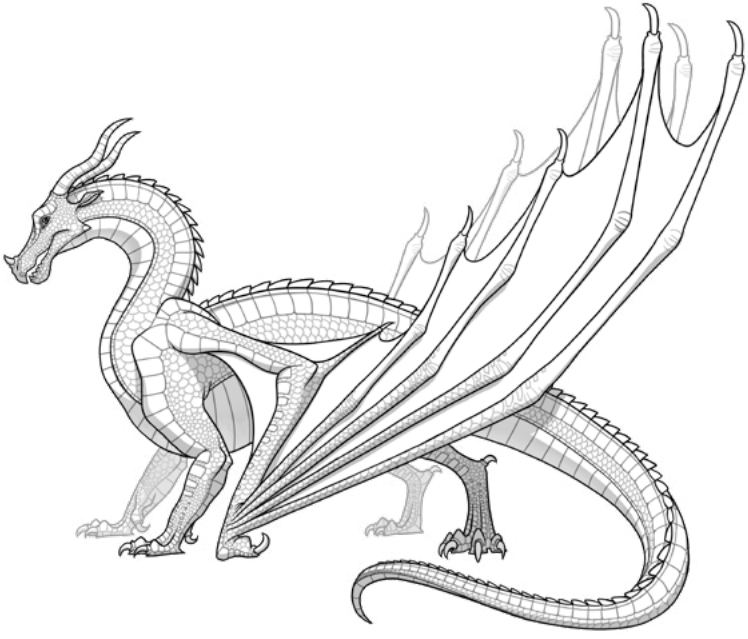

MOŘELETI

Popis: modré, zelené nebo akvamarinové šupiny, mezi prsty plovací blány, žábry na krku, světélkující pruhy na ocase, hlavě a podbřišku.

Schopnosti: umí dýchat pod vodou, vidí ve tmě, jediným máchnutím silného ocasu vytvářejí velké vlny, vynikající plavci.

Královna: královna Korála.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žáry.

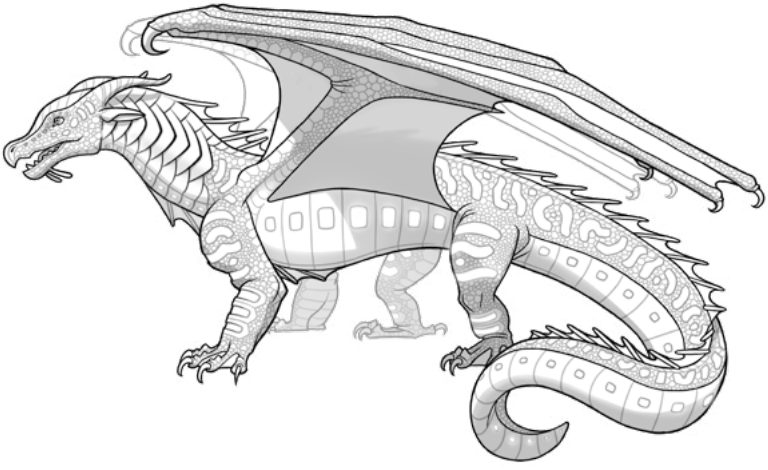

LEDOLETI

Popis: stříbřité šupiny odstínu měsíce nebo bledě modré odstínu ledu, pilovité drápy pro lepší pohyb po ledu, rozeklaný modrý jazyk, bičovitě zúžený konec ocasu.

Schopnosti: vydrží teploty pod nulou a jasné světlo, smrtící mrazivý dech.

Královna: královna Moréna.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Plameny a většiny pískoletů.

DEŠŤOLETI

Popis: šupiny neustále mění barvu, obvykle září barvami jako u rajek, chápavý ocas.

Schopnosti: umí měnit barvu šupiny tak, aby splývali s okolím, chápavé ocasy jim pomáhají při šplhu, žádné známé přirozené zbraně.

Královna: královna Nádherie

Spojenci: velké války se neúčastní.

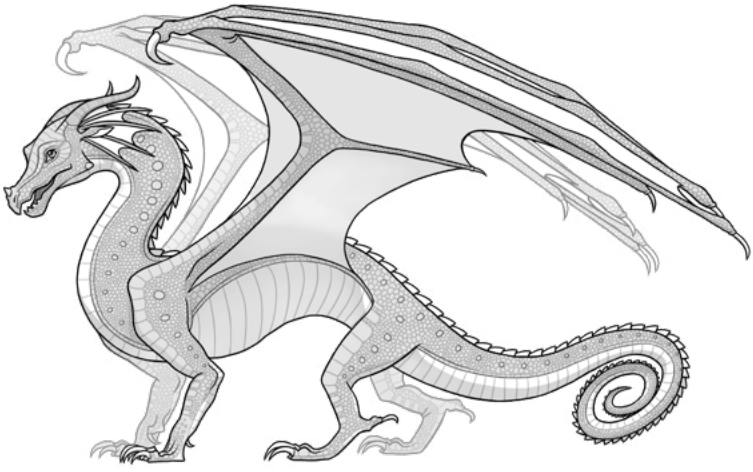

NOCILETI

Popis: nafialověle černé šupiny a roztroušené stříbrné šupiny na spodní straně křídel jako noční nebe plné hvězd, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: umí vydechovat oheň, mizet ve stínech, číst myšlenky a předpovídat budoucnost.

Královna: přísně střežené tajemství.

Spojenci: příliš tajemní a mocní, než aby se účastnili války.

DRAČÍ VĚŠTBA

Až válka bude trvat dlouhých dvacet let…
objeví se dráčata.
Až krev a slzy budou zemi rozmáčet…
objeví se dráčata.

Křídel moře vejce modré temně,
křídla noci přijdou sama ke mně.
Vysoko v horách dračího světa
největší tě čeká vejce nebeleta.
V bahnisku pátrej, je tam vejce rudé
a to křídel písku dobře skryté bude,
skryté před žhavým plamenů žárem.
Z těch králek dvě padnou, třetí se skloní
před osudem vyšším, jenž bude tu pro ni,
a sílu křídel ohně dostane darem.

Pět vajec se vylíhne za nejjasnější noci
pět dráčat se narodí a mír přinese
temnota se zvedne a světlem stane se
objeví se dráčata…

PROLOG

Pod rouškou bouře letěl drak.

Temná oblaka ozářil blesk. Hvitur si za letu přitiskl křehký náklad blíž k tělu. Jestli se mu podaří dostat přes hory, bude v bezpečí. Nepozorovaně unikl z paláce nebeletů a tajná jeskyně byla velice blízko…

Ale zdola už ho sledovaly oči černé jako obsidián.

Bledě zlaté šupiny dračice na skalní římse se mihotaly horkem jako obzor na poušti. Přimhouřenýma očima pozorovala třpytivý lesk stříbrných křídel vysoko v oblacích.

Pleskla ocasem a za ní vzlétli dva další draci a vrhli se do centra bouře. Od hor se odrazila ozvěna pronikavého skřeku, když zaťali drápy do měsíčně bledého ledoleta.

„Svažte mu tlamu," přikázala čekající dračice, když vojáci hodili Hvitura na kluzkou, mokrou římsu před ní. Hvitur už se nadechoval a chystal se zaútočit. „Rychle!"

Jeden z vojáků popadl z hromady doutnajících uhlíků řetěz a omotal ho kolem Hviturovy tlamy. Ozvalo se zasy-

čení a bylo cítit pach spálených šupin. Hvitur tlumeně zasténal.

„Pozdě.“ Dračice barvy písku zamrskala rozeklaným jazykem. „Už na nás nepoužiješ svůj smrtící mrazivý dech, ledolete.“

„Tohle měl u sebe, královno Žhavo,“ řekl jeden voják a podal jí dračí vejce.

Žhava si prohlédla vejce přes provazce lijáku. „To není ledoletské vejce,“ zasyčela. „Ukradl jsi ho z paláce nebeletů.“

Ledolet neuhnul před jejím pohledem. Syčící vodní pára mu stoupala z tlamy tam, kde se jeho studených stříbrných šupin dotýkal horký řetěz.

„Myslíš, že jsi unikl nepozorovaně?“ zeptala se Žhava. „Moje nebeletská spojenkyně není hloupá. Královna Šarlata ví o všem, co se v jejím království děje. Její hlídka ohlásila, že se z paláce plíží nějaký zlodějský ledolet, a mě napadlo, že menší hon trochu okoření nudnou návštěvu.“

Žhava přiblížila velké vejce ke světlu ohně a pomalu ho otočila. Pod bledým, hladkým povrchem prosvítalo něco červeného a zlatého.

„Ano, je to vejce nebeleta, které se brzy vylíhne,“ řekla Žhava. „Proč by tě má sestra posílala krást nebeletské dráče? Plamena nenávidí každého draka, který je mladší a hezčí než ona.“ Na chvíli se zamyslela, zatímco do římsy kolem nich dál bubnoval déšť. „Jedině že… Zítra je nejjasnější noc…“

Šlehla ocasem jako štír – jedovatý hrot se mihl pár centimetrů před Hviturovýma očima. „Ty nejsi v Plamenině armádě, že ne? Jsi jeden z těch ubohých podzemních mírových štváčů.“

„Spáry míru?“ podivil se jeden z vojáků. „Chcete říct, že jsou skuteční?“

Žhava si odfrkla. „Pár červů, co pláčou nad trochou krve. Sundejte mu ten řetěz. Nemůže nás zmrazit, dokud mu nezchladnou šupiny.“ Vojáci poslechli a obří dračice se naklonila ke svému zajatci. „Pověz mi, ledolete, vážně věříš tomu velkohubému nociletskému proroctví?“

„Nezemřelo snad kvůli vaší válce už dost draků?“ zavrčel Hvitur přes bolest ve svých čelistech. „Celá Pyrrhia už dvanáct let trpí. Proroctví říká…“

„To je mi jedno. O mém osudu nerozhoduje žádné proroctví,“ přerušila ho Žhava. „Nenechám pár slov nebo maličkých dráčat rozhodovat o tom, kdy zemřu nebo před kým se skloním. Mír může nastat, až mé sestry zemřou a já budu královna pískoletů.“ Její jedovatý ocas se přiblížil ke stříbrnému drakovi.

Hviturovy šupiny zaléval déšť. Zvedl k ní oči. „Dráčata přijdou, ať se ti to líbí nebo ne. Ona rozhodnou, kdo by měl být příští pískoletskou královnou.“

„Vážně?“ Žhava ustoupila a zvolna otočila vejce v pařátech. V usmívající se tlamě se jí kmitl rozeklaný jazyk. „Takže, ledolete, je tohle vejce součástí vašeho hloupého proroctví?“

Hvitur znehybněl.

Žhava zlehka poklepala jedním dlouhým drápem na skořápku. „Haló?“ zavolala. „Je tam dráče osudu? Jsi připravené vyklubat se a ukončit tuhle velkou zlou válku?“

„Nech ho být,“ vypravil ze sebe Hvitur.

„Pověz mi,“ řekla Žhava, „co se stane s tvým drahým proroctvím…, pokud se jedno z pěti dráčat nikdy nenarodí?“

„To bys neudělala," odpověděl Hvitur přiškrceně. „Nikdo by neublížil dračímu vejci." Zoufale upíral pohled na její pařáty.

„Žádné největší vejce nebeleta, které by pomohlo spasit svět, tě nečeká," pokračovala Žhava. „Takový smutný, dojemný příběh." Začala si přehazovat vejce z jednoho pařátu do druhého. „To asi znamená, že by sis s touhle hrozně důležitou malou věcičkou měl počínat velice opatrně… jejda!"

Žhava předstírala, že jí mokré vejce vyklouzlo z drápů… a nechala ho přepadnout přes skalní římsu do temnoty dole.

„Ne!" zavřeštěl Hvitur. Odmrštil od sebe oba vojáky a skočil ke srázu. Žhava ho popadla drápy za krk, než se stačil vrhnout za vejcem.

„A je po osudu," ušklíbla se. „I po vašem ubohém hnutí."

„Jsi netvor," zasípal ledolet a zazmítal se v jejím sevření. Hlas se mu lámal zoufalstvím. „Nikdy se nevzdáme. Dráčata – dráčata přijdou a ukončí tuhle válku."

Žhava se k němu sklonila a zasyčela mu přímo do ucha. „I kdyby to tak bylo, pro tebe už bude pozdě." Její drápy se mu zaťaly do křídel a roztrhaly je na kousky. Hvitur ječel bolestí, dokud mu jediným bleskurychlým pohybem nezabodla jedovatý ocasní hrot do lebky a nehodila jeho dlouhé, stříbrné tělo přes okraj římsy.

Hviturův křik ustal dávno před tím, než se od okolních hor odrazila ozvěna dopadu jeho mrtvoly na skály dole.

Žhava upřela oči na své vojáky. „Výborně," řekla. „Teď už bychom o tom hloupém proroctví neměli slyšet ani slovo." Natáhla pařáty před sebe, aby z nich déšť omyl lesklou dračí krev. „Poletíme si najít nějakou další kořist."

Trojice draků roztáhla křídla a zvedla se k temným mrakům.

O něco později hluboko dole dolezla přes balvany k polámanému tělu ledoleta velká dračice barvy zapadajícího slunce. Odsunula jeho ocas, zvedla zpod něj úlomek skořápky a vrátila se do bludiště jeskyní pod srázem.

Byla tak velká, že se její křídla otírala o kamenné stěny. Cestu tmavou chodbou do hloubi hory si osvětlovala svým plamenným dechem.

„Stojím se Spáry míru," zasyčel hlas ze stínu. „Poštolko? Jsi to ty?"

„Očekáváme ohnivá křídla," odpověděla červená dračice. Z postranní jeskyně se vynořil modrozelený mořelet a Poštolka mu hodila k nohám kousek skořápky. „Ne že by nám to teď bylo k něčemu," dodala. „Hvitur je mrtvý."

Mořelet civěl na skořápku. „Ale… nebeletské vejce…"

„Rozbité," řekla. „Zničené. Je po všem, Bláníku."

„To není možné," namítl. „Zítra bude nejjasnější noc. Všechny tři měsíce budou v úplňku, poprvé za sto let. Dráčata z proroctví se musejí narodit zítra."

„Jedno z nich už je po smrti," řekla Poštolka. Oči jí plály zlostí. „Já věděla, že jsem to nebeletské vejce měla ukrást sama. Znám Nebeské království. Podruhé by mě nechytili."

Bláník se zamračil a poškrábal se drápem po žábrech na krku. „Popílka je taky mrtvá."

„Popílka?" Poštolce vyšlehl z nozder čerstvý plamen. „Jak?"

„Cestou sem uvízla v bitvě mezi jednotkami Plameny

a Žáry. Podařilo se jí sem dopravit červené bahnoletské vejce, ale krátce nato podlehla svým zraněním."

„Takže jsme na péči o ty mrňavé červy zbyli jenom ty, já a Dunák," zavrčela Poštolka. „Kvůli proroctví, které nemůže být nikdy naplněno. Pojď ta prokletá vejce rovnou rozbít a bude to. Zmizíme dávno před tím, než se Spáry míru vrátí pro dráčata."

„Ne!" zasykl Bláník. „Udržet ta dráčata příštích osm let naživu je ze všeho nejdůležitější. Jestli se toho nechceš účastnit…"

„Zmlkni," okřikla ho Poštolka. „Jsem nejsilnější drak ve Spárech míru. Potřebujete mě. Nezáleží na tom, co si myslím o protivných malých dráčatech." Podívala se na skořápku, která ležela na zemi, a promnula si zjizvené dlaně. „I když jsem myslela, že aspoň jedno z nich bude nebelet."

„Seženu páté dráče." Bláník se protáhl kolem ní a jeho šupiny zaškrábaly o stěnu.

„Teď do Nebeského království nemůžeš, truhlíku," namítla Poštolka. „Budou hlídat líheň jako oko v hlavě."

„Tak to vejce seženu jinde," odsekl pochmurně Bláník. „Dešťoleti svoje vejce ani nepočítají. Můžu jedno vzít z deštného lesa a nikdo si toho ani nevšimne."

„Horší nápad už nemáš?" zeptala se Poštolka a otřásla se. „Dešťoleti jsou ubožáci. Do nebeletů mají hodně daleko."

„Něco musíme udělat," řekl Bláník a se zasyčením smetl ocasem skořápku ke stěně. „Za osm let si Spáry míru přijdou pro pět dráčat. Proroctví mluví o pěti a my ho naplníme…, za každou cenu."

1. ČÁST
POD HOROU

O šest let později…

1. KAPITOLA

Hliňák si o sobě nemyslel, že je ten správný drak, který by měl naplnit velký hrdinský osud.

Chtěl jím být. Chtěl být velký spasitel dračího světa, majestátní a statečný. Chtěl dokázat všechny ty úžasné věci, které se od něj čekaly. Chtěl si prohlédnout svět, přijít na to, co je v něm špatně, a napravit to.

Ale nebyl hrdina. Neoplýval žádnými bájnými schopnostmi. Spánek ho bavil víc než učení a při cvičných lovech v jeskyních se mu pořád ztrácela kuřata, protože věnoval pozornost spíš svým přátelům než pírkům.

Boj mu šel celkem slušně. Jenže „celkem slušně“ nestačilo k zastavení války a záchraně dračích kmenů. Potřeboval být vynikající. Byl největší dráče, a tak se od něj čekalo, že bude nejdrsnější a půjde z něj největší strach. Pečovatelé chtěli, aby byl *děsivě nebezpečný*.

Hliňák si připadal nebezpečný asi jako květák.

„Boj!“ zavyla dračice a mrštila s ním přes jeskyni. Hliňák

se odrazil od skalní stěny a zvedl se na nohy. Snažil se roztáhnout svá křídla barvy bahna, aby udržel rovnováhu. Uhnul, když mu po tváři přejely rudé drápy. „No tak," zavrčela červená dračice. „Nedrž se tak zpátky. Musíš být nemilosrdný. Najdi v sobě zabijáka a pusť ho ven."

„Snažím se!" odpověděl Hliňák. „Možná kdybychom přestali a promluvili si o tom…"

Znovu se na něj vrhla. „Předstírej výpad doleva! Odkul se doprava! Použij oheň!" Hliňák se pokusil sklonit pod její křídlo a zasáhnout ji zdola, ale samozřejmě se odkulil špatným směrem. Přimáčkla ho pařátem k zemi, takže vyjekl bolestí.

„TO MĚLO BÝT DOLEVA, NEMEHLO?" zařvala mu Poštolka do ucha. „Jsou všichni bahnoleti tak pitomí? NEBO SEŠ JENOM HLUCHÝ?"

Jestli na mě budeš dál takhle řvát, brzy budu, pomyslel si Hliňák. Nebeletka zvedla pařát a Hliňák odlezl dozadu.

„Neznám ostatní bahnolety," namítl a olízl si bolavé drápy. „Pochopitelně. Ale možná bychom mohli zkusit bojovat bez všeho toho křiku a…" Zmlkl. Uslyšel známé zasyčení, které se vždycky ozývalo před Poštolčiným plamenným útokem.

Zakryl si hlavu křídly, zatáhl dlouhý krk a překulil se do bludiště krápníků v rohu jeskyně. Do skal kolem něj narážely plameny a olizovaly mu špičku ocasu.

„Zbabělče!" zařvala starší dračice a roztříštila jeden z kamenných sloupů na spršku ostrých černých oblázků. Hliňák si zakryl oči a skoro okamžitě ucítil, jak mu dupla na ocas.

„AU!“ zaječel. „Říkala jste, že na ocas se nedupe!“ Chytil se nejvyššího krápníku a vyškrábal se na něj. Ze svého místa pod stropem vyčítavě hleděl na obrovského rudého draka.

„Jsem tvoje učitelka,“ ušklíbla se Poštolka. „Já můžu všecko. Slez dolů a bojuj jako nebelet.“

Jenže já nejsem nebelet, pomyslel si Hliňák vzpurně. *Jsem bahnolet! Nelíbí se mi něco podpalovat ani plácat se v kruhu a hryzat ostatní draky do krku.* Zuby ho ještě bolely od toho, jak se zakousl do Poštolčiných šupin tvrdých jako drahokamy.

„Nemůžu bojovat proti někomu jinému?“ zeptal se. „V tom jsem mnohem lepší.“ Ostatní dráčata byla podobně velká a počínala si férově (aspoň většinou). Zápasy s nimi ho vlastně docela bavily. Nikdy sice nevyhrál, když se dívala Poštolka; na to ho příliš znervózňovala.

„Ale? A jakého protivníka bys rád, zakrslou pískoletku nebo línou dešťoletku?“ zeptala se Poštolka. „Jsem si jistá, že v bitvě si taky budeš moct vybrat.“ Její ocas žhnul jako uhlíky, když s ním šlehala ze strany na stranu.

„Zářena není líná,“ ohradil se Hliňák loajálně. „Jenom nemá vlohy k boji, to je všechno. Bláník říká, že v deštném lese není o co bojovat, protože dešťoleti mají tolik potravy, kolik chtějí. Proto prý zatím nevstoupili do války. Žádná ze soupeřících královen stejně nechce mít ve své armádě dešťoleta. Říká, že…“

„PŘESTAŇ ŽVANIT A POJĎ SEM!“ zaburácela Poštolka. Zvedla se na zadních nohách a roztáhla křídla, takže najednou vypadala třikrát větší.

Hliňák se s poplašeným vyjeknutím pokusil přeskočit na vedlejší krápník, ale křídla se mu rozvinula příliš poma-

lu a on do něj nemotorně vrazil. Zahrabal drápy po hrubé skále, až odletovaly jiskry, a zavyl bolestí, když Poštolka strčila hlavu mezi krápníky, chytila jeho ocas do zubů a vytáhla ho na otevřené prostranství.

Drápy mu stiskla krk a zasyčela mu do ucha. „Kde je ten krvelačný malý netvor, kterého jsem viděla, když ses vylíhl? Takového draka potřebujeme do proroctví."

„Chrrr," zachrčel Hliňák a zašátral pařáty po jejím sevření. Cítil, jak ho do šupin škrábou divné jizvy od popálenin na jejích dlaních.

Takhle boj s Poštolkou končil vždycky – Hliňák upadl do mdlob a ještě několik dní ho bolelo celé tělo nebo i kulhal. *Braň se*, pomyslel si. *Rozběsni se! Udělej něco!* Ale ačkoliv byl z dráčat největší, pořád jim chyběl rok do dosažení plné výšky a Poštolka se tyčila nad ním.

Pokoušel se v sobě probudit zuřivost, která by mu pomohla, ale hlavou se mu honila jediná myšlenka: *Brzy to skončí a já si budu moct dát večeři*. Takhle zrovna hrdinové neuvažují.

Najednou Poštolka zařvala a pustila ho. Hliňák s těžkým žuchnutím dopadl na zem a nad hlavou se mu přelily plameny.

Rudá dračice se prudce otočila. Za ní stála mladá mořeletka Tsunami a ztěžka oddechovala. Mezi ostrými bílými zuby jí uvízla šupina odstínu červeného zlata. Tsunami ji vyplivla a probodla očima jejich učitelku.

„Přestaňte Hliňáka šikanovat," zavrčela. „Jinak vás znova kousnu." Její tmavomodré šupiny se ve světle pochodní leskly jako kobaltové sklo. Žábry na jejím dlouhém krku se chvěly jako vždycky, když se zlobila.

Poštolka se posadila a zvedla si ocas před oči, aby si prohlédla kousnutí. Vycenila na Tsunami zuby. „No nejsi roztomilá, jak ochraňuješ draka, který se tě pokusil zabít, když jsi byla ještě ve vejci?“

„Naštěstí jste u toho byli vy, velcí draci, abyste nám zachránili život,“ odpověděla Tsunami, „a my si toho samozřejmě vážíme, protože o tom teď slýcháme v jednom kuse.“ Obešla Poštolku, aby se postavila mezi ní a Hliňáka.

Hliňák sebou trhl. Tuhle historku nesnášel. Nechápal to. Nikdy nechtěl ublížit ostatním dráčatům. Tak proč při líhnutí napadl jejich vejce? Opravdu má někde v sobě zabijáckého netvora?

Ostatní pečovatelé, Bláník a Dunák, říkali, že byl během líhnutí nezvladatelně divoký a že ho museli hodit do řeky, aby před ním ochránili ostatní vejce. Poštolka chtěla, aby v sobě toho netvora našel a použil ho v boji, ale on se bál, že kdyby to udělal, nenáviděl by sám sebe a ostatní by ho taky nesnášeli. Pomyšlení na to, co málem provedl svým přátelům, z něj vysávalo veškerý oheň.

Nijak zvlášť netoužil po tom, aby se z něj stal bezohledný stroj na zabíjení, ačkoliv by to Poštolka považovala za zlepšení.

Možná však šlo o jediný způsob, jak naplnit proroctví.

„Dobře,“ řekla Poštolka přezíravě. „Tady jsme stejně skončili. Zapíšu ti do svitku další neúspěch, bahnolete.“ Vyfrkla do vzduchu malý plamen, otočila se a odešla z jeskyně.

Hliňák padl na zem, jakmile její rudý ocas zmizel z dohledu. Měl pocit, jako kdyby ho všechny šupiny štípaly od popálení. „Zítra na tréninku se k tobě bude chovat hrozně,“ řekl Tsunami.

„To snad ne," vydechla mladá dračice ironicky. „Ještě jsem nezažila, že by se Poštolka chovala hrozně! To si u ní vůbec neumím představit!"

„Au," zasténal Hliňák. „Nerozesmívej mě. Myslím, že mám zlomená žebra."

„Nemáš," řekla Tsunami a dloubla ho čenichem do boku. „Dračí kosti jsou skoro tak tvrdé jako diamanty. Jsi v pořádku. Vstaň a skoč do řeky."

„Ne!" Hliňák zabořil hlavu pod křídlo. „Je moc studená!"

„Skoč do řeky" byl Tsunamin lék na všechno. Nudíš se? Bolí tě kosti? Máš suché šupiny? Mozek přehlcený dějinami války? „Skoč do řeky!" vykřikla, kdykoliv si některé z ostatních dráčat postěžovalo. Rozhodně nebrala v potaz, že je jediná, kdo dokáže dýchat pod vodou, nebo že většina ostatních dračích kmenů mokro nesnáší.

Hliňákovi mokro nevadilo, ale neměl rád zimu a podzemní řeka, která protékala jejich jeskynním domovem, byla neustále mrazivě studená.

„No tak dělej," přikázala mu Tsunami a chytila ho předními pařáty za ocas, aby ho odtáhla k řece. „Bude ti tam líp!"

„To teda nebude!" ohradil se Hliňák a hrabal nohama po hladkých kamenech, aby ji zastavil. „Bude mi zima! Přestaň! Jdi pryč! Ááá!" Tsunami ho hodila do ledové vody a jeho námitky se rozplynuly v roji bublin.

Když se vynořil, Tsunami splývala vedle něj, nořila hlavu pod hladinu a stříkala si vodu na šupiny jako krásná přerostlá ryba. Hliňák si vedle ní připadal jako nemotorný hnědý kydanec.

Docachtal se na mělčinu a lehl si na zaplavenou skalní římsu. Hlavu si položil na břeh. Nahlas to nepřiznal, ale Tsunami měla pravdu: popáleniny a pohmožděniny ve vodě tolik nebolely. Proud taky pomáhal odplavovat kamenný prach, který se mu zachytil mezi suchými šupinami.

Voda nicméně byla příliš studená. Hliňák škrábl drápem do skály pod sebou. Proč tady nemůže být aspoň trochu bahna?

„Poštolka bude jednoho dne litovat, až budu královnou mořeletů," prohlásila Tsunami, zatímco plavala úzkým kanálem sem a tam.

„Já myslel, že o královnin trůn můžou usilovat jen její dcery," řekl Hliňák. Tsunami uměla plavat tak rychle! Přál si, aby taky měl mezi drápy plovací blány, na krku žábry a tak silný ocas jako ona, která jím dokázala jediným mocným máchnutím vyprázdnit skoro celou řeku.

„Možná je královna mořeletů moje matka a já jsem ztracená princezna," odpověděla. „Jako v tom příběhu."

Veškeré znalosti dráčat o vnějším světě pocházely ze svitků, které získaly Spáry míru. Jejich nejoblíbenější se jmenoval „Ztracená princezna". Byla to báje o zmizelé mořeletské princezně, jejíž rodina obrátila při pátrání naruby celý oceán. Nakonec našla cestu domů a rodiče ji přivítali s radostně otevřenými křídly a vystrojili jí hostinu.

Hliňák vždycky přeskakoval dobrodružství líčená uprostřed příběhu. Nejvíc se mu líbil konec: šťastná matka a šťastný otec. A hostina. To taky znělo skvěle.

„Zajímalo by mě, jací jsou moji rodiče," řekl.

„Mě by zajímalo, jestli je někdo z našich rodičů ještě naživu," řekla Tsunami.

Hliňák o tom nechtěl přemýšlet. Věděl, že draci hynou ve válce každý den – Poštolka a Bláník jim přinášeli zprávy o krvavých bitvách, spálené zemi a hořících horách dračích těl. Musel ale věřit, že jeho rodiče jsou stále v bezpečí. „Myslíš, že se jim po nás někdy stýská?“

„Určitě.“ Tsunami na něj ocasem cákla spršku vody. „Vsadím se, že ti moji byli úplně bez sebe, když jim Bláník ukradl moje vejce. Jako v tom příběhu.“

„A moji obrátili vzhůru nohama celý močál,“ řekl Hliňák. Všichni si už od útlého věku představovali, jak po nich rodiče zoufale pátrají. Hliňákovi se líbilo pomyšlení, že ho někdo tam venku ve světě hledá…, že někomu chybí a chce ho zpátky.

Tsunami se překulila na záda a vzhlédla průsvitnýma zelenýma očima ke kamennému stropu. „Spáry míru vědí, co dělají,“ ušklíbla se hořce. „Tady dole nás nikdo nikdy nenajde.“

Chvíli poslouchali bublání řeky a praskání pochodní.

„Nebudeme v podzemí napořád,“ podotkl Hliňák, aby ji utěšil. „Jestli Spáry míru chtějí, abychom zastavili tuhle válku, budou nás muset jednou pustit.“ Zamyšleně se podrbal za uchem. „Hvězdoplav říká, že zbývají už jenom dva roky.“ Další dva roky urážek a útoků. Stačí, když je nějak přečká. „Pak budeme moct jít domů a sníst tolik krav, kolik budeme chtít.“

„Nejdřív zachráníme svět,“ opravila ho Tsunami. „A potom teprve půjdeme domů.“

„Jasně,“ souhlasil Hliňák. O tom, jak zachrání svět, měl jen mlhavé představy. Všichni si ale podle všeho mysleli, že na to dráčata přijdou, až nastane ten správný čas.

Hliňák se vyškrábal z řeky. Promočená křídla ho tížila. Dovlekl se ke stěně a roztáhl je před jednou pochodní, zaklonil krk a snažil se zahřát. Pocítil na šupinách slabounké vlny tepla.

„Jedině že…," řekla Tsunami.

Hliňák sklonil hlavu, aby se na ni podíval. „Jedině že co?"

„Jedině že bychom odešli dřív," dopověděla, překulila se na břicho a jediným ladným pohybem se vymrštila na břeh.

„Odešli?" zopakoval Hliňák polekaně. „Jak? Sami?"

„Proč ne?" zeptala se. „Jestli se nám podaří najít východ, proč bychom měli čekat další dva roky? Já jsem připravená zachránit svět hned teď, ty ne?"

Hliňák si nebyl jistý, jestli bude vůbec někdy připravený zachraňovat svět. Myslel si, že jim Spáry míru řeknou, co je potřeba udělat. Jenom jejich pečovatelé – Poštolka, Bláník a Dunák – věděli, kde jsou dráčata schovaná, ale ve světě působila celá síť Spárů míru, která se připravovala na naplnění proroctví.

„Sami válku nemůžeme zastavit," řekl. „Nevěděli bychom, jak na to."

Tsunami proti němu podrážděně mávla křídly a postříkala ho studenými kapkami. „Jistěže ji můžeme zastavit sami," odporovala. „To je přece hlavní smysl toho proroctví."

„Možná za dva roky," řekl Hliňák. *Do té doby snad v sobě najdu svou nebezpečnou stránku. Pak snad budu ten lítý bojovník, jakého ze mě chce mít Poštolka.*

„Možná dřív," trvala Tsunami na svém. „Jenom o tom zkus přemýšlet, jo?"

Přešlápl z nohy na nohu. „Dobře. Popřemýšlím o tom." Takhle se aspoň přestanou hádat.

Tsunami naklonila hlavu ke straně. „Slyším večeři!" Z chodby za nimi se rozlehlo tlumené, vyděšené bučení. Vesele dloubla do Hliňáka. „Dáme si závody do síně!" Otočila se a odběhla, aniž by čekala na odpověď.

Světlo pochodní v tréninkové jeskyni se Hliňákovi zdálo matnější a pod šupiny mu prosakovala studená voda. Složil křídla a protáhl ocas troskami roztříštěného skalního sloupu.

Tsunami je blázen. Pětice dráčat nebyla připravená zastavit válku. Ani by neuměli sami přežít. Možná je Tsunami statečná a houževnatá jako správný hrdina, ale Slunéčka, Zářena a Hvězdoplav… Hliňák pomyslel na všechny věci, které by jim mohly ublížit, a přál si jim dát svoje vlastní šupiny, drápy a zuby, aby je ochránil.

Z jeskyní navíc nebylo úniku. To Spáry míru zajistily.

Přesto musel zároveň uvažovat o tom, jaké by to bylo, kdyby se vydal domů hned a ne až za dva roky. Nikdy nepoznal nic než tyto jeskyně, ve kterých se vylíhl, ale často si nadzemní svět aspoň představoval. Vrátil by se do močálů, do bažin, k celému kmenu bahnoletů, kteří vypadají i myslí jako on…, ke svým rodičům, ať je to kdokoliv…

Co když se jim to povede?

Co když dráčata dokážou utéct, přežít a zachránit svět… po svém?

2. KAPITOLA

Hliňák ocasem smetl zbytky od večeře do řeky. Pruhované bílé kosti odplavaly s proudem.

Po obvodu velké ústřední jeskyně se mihotaly ohně. Nad hlavou se jim otvíral rozlehlý prostor s krápníky, které připomínaly obří zuby. Jeskynní klenba byla dost velká, aby se do ní vešlo šest plně vzrostlých draků s roztaženými křídly. U jedné stěny plynula podzemní řeka, bublala a zurčela si sama pro sebe, jako kdyby plánovala svůj vlastní únik.

Hliňák se podíval na dvě malé spací jeskyně – momentálně prázdné –, které sem ústily, a uvažoval, kam zmizela ostatní dráčata, když uklízel.

„HA!“ zaječel za ním hlas. Hliňák sebou trhl a zakryl si hlavu křídly.

„Co jsem provedl?“ kníkl. „Omlouvám se! Byla to nehoda! Nebo jestli jde o tu krávu navíc, Dunák říkal, že si ji můžu vzít, protože Bláník přijde pozdě, ale omlouvám se a zítra můžu být bez večeře!“

Do zad mezi křídly ho šťouchl drobný čenich. „Uklidni se, hlupáčku," řekla Slunéčka. „To nebylo na tebe."

„Ach." Hliňák se narovnal a otočil se k nejmenšímu a poslednímu vylíhlému dráčeti. Právě jí v tlamě mizel ocas nějaké bledé ještěrky. Zazubila se na něj.

„To byl můj divoký lovecký pokřik," vysvětlila. „Líbil se ti? Že byl strašidelný?"

„No, rozhodně mě překvapil," odpověděl. „Zase ještěrky? Co je špatného na kravách?"

„Fuj. Jsou moc těžké," řekla. „Vypadáš hrozně vážně."

„Jenom přemýšlím." Byl rád, že Poštolka a Dunák neumějí číst myšlenky jako nocileti. Během večeře nedokázal vypudit z hlavy nápad na útěk.

Zvedl křídlo a Slunéčka se uvelebila těsně u něj. Cítil, jak z jejích zlatých šupin sálá teplo. Slunéčka byla příliš malá a neměla správnou barvu – byla žlutohnědá a ne písečně bledá jako většina pískoletů –, ale aspoň vyzařovala teplo jako zbytek jejího kmene.

„Dunák říkal, že bychom se měli hodinu před spaním učit," řekla. „Ostatní už jsou ve studovně."

Ten zmrzačený drak, který je učil, jak mají přežívat, byl pískolet, stejně jako Slunéčka… víceméně. Na nejmenším dráčeti nebylo něco zcela v pořádku. Nejenže měla moc zlatavé šupiny, ale její oči byly šedozelené místo leskle černých. A nejhorší bylo, že její ocas končil obyčejnou špičkou jako ocasy většiny dračích kmenů a ne jedovatým bodcem, který představoval nejnebezpečnější zbraň pískoletů.

Jak Poštolka často říkala, Slunéčka byla dokonale neškodná… a k čemu je neškodný drak? Ale její vejce odpo-

vídalo pokynům z proroctví, ať se to Spárům míru líbilo nebo ne.

V proroctví samozřejmě nebylo nic o dešťoletech. Všechna dráčata slyšela – mnohokrát! – o tom, že Zářena je náhrada na poslední chvíli za rozbité nebeletské vejce. Poštolka a Dunák ji označovali za omyl a často na ni vrčeli.

Nikdo netušil, jestli se proroctví může naplnit i s dešťoletem místo nebeleta, ale vzhledem k tomu, co Hliňák věděl o nebeletech, byl velice rád, že mají tady v podzemí Zářenu a ne další navztekanou Poštolku s ohnivým dechem.

Kromě toho, jestli někdo zvrtá proroctví, bude to nejspíš on a ne Zářena.

„Tak pojď," řekla Slunéčka a pleskla ho ocasem. Vykročil za ní přes ústřední jeskyni.

Klikaté kamenné chodby se rozcházely do čtyř směrů: jedna k tréninkové jeskyni, jedna k jeskyni pečovatelů, jedna do studijní jeskyně a poslední do vnějšího světa. Ta byla zatarasena balvanem tak velkým, že s ním žádné z dráčat nedokázalo pohnout.

Hliňák se cestou kolem zastavil a zatlačil do kamene ramenem. Vždycky se ho pokoušel odvalit, když u toho nebyli velcí draci. Jednoho dne se kámen pohne. Možná ne o moc, ale i nepatrné posunutí mu dá najevo, že se konečně blíží k plnému vzrůstu. Cítil se velký. Neustále do něčeho vrážel a nechtěně shazoval věci ocasem nebo křídly.

Dneska ne, pomyslel si smutně, když se balvan ani nepohnul. *Možná zítra.*

Následoval Slunéčku chodbou do studovny. Jeho velké nohy a tlusté drápy dusaly a škrábaly po kamenné podlaze.

I když žil celý život pod horou, nikdy si nezvykl na chůzi po holé skále. Pořád se mu obrušovaly drápy a na konci každého dne ho bolely.

Tsunami pobíhala po studovně a štěkala pokyny. Slunéčka s Hliňákem si sedli u vchodu a složili si křídla na záda. Z otvoru ve stropě vysoko nad nimi je ovíval průvan – jednalo se o jediné okno do vnějšího světa ve všech jeskyních. V noci, bez vzdáleného náznaku slunečního světla, tahle místnost působila chladnějším a prázdnějším dojmem. Hliňák se natáhl vzhůru a začenichal směrem k temnotě, která se za otvorem rozprostírala. Měl pocit, že voní hvězdami.

Na stěně mezi pochodněmi visela mapa Pyrrhie. Tsunami a Hvězdoplav si ji velice rádi prohlíželi a snažili se uhodnout, kde je jejich tajná jeskyně, protože jim to žádný z velkých draků nikdy neprozradil. Hvězdoplav si byl docela jistý, že jsou někde pod Drápy Oblačných hor. Nebeleti dávali přednost životu na vrcholcích, takže v hlubokých jeskyních pod nimi se mohlo odehrávat cokoliv, aniž by si toho všimli.

„Dějiny jsou tak složité," zahučela Slunéčka k Hliňákovi a švihla ocasem ze strany na stranu. „Proč se všechny tři strany nesejdou a nedomluví se na ukončení války?"

„To by bylo skvělé," řekl Hliňák. „Pak bychom se o ní mohli přestat biflovat."

Slunéčka se zahihňala.

„Přestaňte," napomenula je Tsunami rázně a dupla si nohou. „Žádné špitání! Dávejte pozor. Rozděluju role."

„Tohle není pořádné studium," upozornil ji Hvězdoplav. V temných stínech mezi pochodněmi byl díky svým čer-

ným nociletským šupinám téměř neviditelný. Přitáhl k sobě několik svitků a začal je úhledně vyrovnávat do trojúhelníků. „Možná bych vám spíš měl předčítat."

„Drahé měsíce, jen to ne," ozvala se Zářena z římsy nad ním. „Možná později, až se budeme snažit usnout." Dlouhá, elegantní tlama nespokojeně zářící smaragdovou zelení jí spočívala na předních tlapách. Po šupinách se jí přelévala duhová modř a dnes večer její ocas tvořily víry sytých nachových odstínů.

Hliňák si pomyslel, že nebýt Zářeny, nikdo z nich by nevěděl, kolik barev na světě je. Uvažoval, jaké to musí být v deštném lese, kde žije celý kmen tak nádherných draků.

„Tiše," okřikla je Tsunami. „Nejlepší královnou bych rozhodně byla já, ale ať ji dělá Slunéčka, protože je opravdový pískolet." Přispěchala k nim a postrčila Slunéčku do středu jeskyně.

„Tak trochu," zamumlala Zářena polohlasem.

„Psst." Hvězdoplav ji klepl ocasem. Žádné z dráčat nikdy nemluvilo o tom, proč Slunéčka nevypadá jako normální pískolet. Hliňák odhadoval, že její vejce vytáhli z písku příliš brzy. Vejce pískoletů možná potřebovala slunce a pouštní písek, aby byla až do vylíhnutí v teple, jinak se z nich vyklubala nedopečená dráčata s legračním vzhledem – ačkoliv osobně si myslel, že Slunéčka vypadá dobře.

Tsunami poklepala drápy do podlahy a rozhlédla se po svých přátelích. „Hliňáku, chceš hrát paběrače?"

„To není fér," upozornil ji Hvězdoplav. „Je dvakrát větší než Slunéčka. Opravdový paběrač by byl podle tohohle svitku menší než ona. Píše se tu, že paběrači nemají šupiny,

křídla ani ocas a chodí po dvou nohách, což mi připadá dost nestabilní. Vsadím se, že pořád padají. Věděli jste, že mají rádi poklady skoro tolik jako draci? Podle svitků je známo, že paběrači napadají osamělé draky a kradou jim…"

„JÉMINE, MY VÍME," vyjela na něj Zářena. „Všichni jsme se zúčastnili vzrušující přednášky o nich. Nenuť mě, abych sletěla dolů a kousla tě, Hvězdoplave."

„Já bych se rád setkal se skutečným paběračem!" zasnil se Hliňák. „Utrhnul bych mu hlavu! A snědl bych ji!" Zabušil předními pařáty do země. „Vsadím se, že by chutnala líp než ty opeřené jednohubky, co nám pořád nosí Poštolka."

„Ubohý, hladový Hliňáku," dobírala si ho Slunéčka.

„Až budeme volní, najdeme hnízdo paběračů a všechny sníme," slíbila Tsunami a šťouchla do něj křídlem.

Slunéčka na ni zamrkala. „Až budeme volní?"

Jejda. Tsunami s Hliňákem se po sobě podívali. Slunéčka byla roztomilá, důvěřivá a zoufale neuměla udržet tajemství.

„Chci říct, až naplníme proroctví, samozřejmě," opravila se Tsunami. „Hliňáku, buď paběrač. Tumáš, tohle bude tvůj pařát." Mrskla ocasem a srazila jeden z krápníků. Po jeskyni se rozletěly úlomky kamene a ostatní dráčata se přikrčila.

Hliňák zvedl ostrý kamenný oštěp a uličnicky se zakřenil na Slunéčku.

„Hlavně mi doopravdy neubliž," řekla nervózně.

„To víš, že ti neublíží," uklidnila ji Tsunami. „Jenom to hrajeme. A my ostatní budeme princezny. Já budu Žhava, Zářena může být Žára a Hvězdoplav bude Plamena."

„Už posledně jsem musel být princezna," ozval se Hvězdoplav. „Tahle hra se mi moc nelíbí." Protáhl si křídla a roz-

troušené stříbrné šupiny na spodní straně se zatřpytily jako hvězdy na noční obloze.

„To není hra, ale dějepis," namítla Tsunami. „A kdybychom měli další kamarády, mohli bychom to hrát jinak. Jenže princezny písečných draků jsou tři, čili jednou z nich musíš být ty. Tak si přestaň stěžovat."

Hvězdoplav pokrčil rameny a uvelebil se zpátky ve stínu, jako to dělal pokaždé, když nemohl vyhrát nějaký spor.

„Dobře, začněte," pokynula Tsunami a vyskočila na římsu vedle Zářeny.

„Ehm," odkašlala si Slunéčka a opatrně sledovala Hliňáka. „Jasně. Takhle se tu procházím, la la la, jako královna Oáza pískoletů. Jsem hrozně důležitá, é… královská a vůbec."

Tsunami si povzdychla. Zářena a Hvězdoplav potlačili úsměvy.

„Jsem královna celou věčnost," pokračovala Slunéčka a přeběhla po jeskyni. „Nikdo se mě neopovažuje vyzvat na souboj o trůn! Jsem nejsilnější pískoletská královna, jaká kdy žila!"

„Nezapomeň na poklad," zasyčela Tsunami a ukázala na hromadu uvolněných kamenů.

„A jo," přikývla Slunéčka. „To je nejspíš díky mému pokladu! Mám obrovský poklad, protože jsem tak významná královna!" Přitáhla si několik kamenů ocasem a vzala je do spárů.

„Mluví tu někdo o pokladu?" zaburácel Hliňák a vyskočil zpoza velkého skalního výčnělku. Slunéčka leknutím vyjekla.

„Ne!“ zavolala Tsunami. „Nebojíš se! Jsi královna Oáza, velká, drsná královna písečných draků.“

„J-jasně,“ vykoktala Slunéčka. „Grrr! Co tenhle maličký paběrač dělá v Království písku? Nebojím se maličkých paběračů! Půjdu a spolknu ho jako malinu!“

Zářena se neovladatelně rozhihňala – musela si lehnout a zakrýt si obličej křídly. I Tsunami se tvářila, jako kdyby přemáhala smích.

Hliňák se rozmáchl krápníkem. „Písk písk písk!“ vykřikl. „A další protivné paběračské zvuky! Přišel jsem ukrást poklad nádhernému drakovi!“

„Mně nic neukradneš, to tedy ne,“ naježila se Slunéčka, pokročila dopředu, roztáhla křídla a výhrůžně zvedla ocas. Bez jedovatého hrotu, jaký měli ostatní pískoleti, její ocas nevypadal příliš hrozivě, ale nikdo to nijak nekomentoval.

„Uáááá!“ zařval Hliňák a vrhl se dopředu se svým kamenným spárem. Slunéčka mu uhnula z cesty a začali kolem sebe kroužit, rozháněli se proti sobě a uhýbali. Tohle byla Hliňákova nejoblíbenější část. Když Slunéčka zapomněla na to, že má hrát královnu, a soustředila se na zápas, byl boj s ní zábavný. Díky svým drobným rozměrům snadno uhýbala a taky snadno proklouzla přes jeho obranu.

Nakonec ale královna Oáza musela prohrát – tak to stálo v příběhu. Hliňák natlačil Slunéčku zády na stěnu jeskyně a zabodl falešný spár mezi její krk a křídlo, jako kdyby jí proklál srdce.

„Áááá,“ zavyla Slunéčka. „Nemožné! Královnu porazil obyčejný paběrač! Království se rozpadne! Ach, můj po-

klad… můj krásný poklad…“ Zhroutila se na zem s roztaženými, nehybnými křídly.

„Ha ha ha!“ deklamoval Hliňák. „A písk písk! Poklad je můj!“ Nabral kameny a s hrdě máchajícím ocasem odkráčel.

„Teď jsme na řadě my,“ prohlásila Tsunami a seskočila z římsy. Přiběhla k Sluněčce, sepjala jí spáry a úzkostlivě vykřikla: „Ach ne! Naše matka je mrtvá a poklad je pryč. Ale nejhorší je, že ji nezabila žádná z nás – kdo teď má být královnou?“

„Já se ji zrovna chystala vyzvat,“ zvolala Zářena a dramaticky zamávala křídly. „Bojovala bych s ní o trůn na život a na smrt. Královnou bych měla být já!“

„Ne, já bych měla být královna!“ nesouhlasila Tsunami. „Jsem nejstarší a největší a vyzvala bych ji jako první!“

Obě se ohlédly na Hvězdoplava schovaného ve stínu. Černý drak vypadal, jako by se snažil udělat ještě neviditelnějším.

„No tak, Hvězdoplave,“ pobídla ho Tsunami. „Nebuď líný jako…“ Zarazila se těsně před tím, než dořekla „dešťolet“. Učitelé takové věci říkali každou chvíli: „Jestli nebudeš studovat, nebudeš o nic lepší než dešťolet.“ „Co se děje, vyměnil sis mozek s dešťoletem?“ „Ještě spíš? Někdo by si mohl myslet, že jsi dešťolet!“ (To poslední se nejčastěji týkalo Hliňáka.)

Ale všechna dráčata věděla, že to Zářena nesnáší, ačkoliv předstírala, že je jí to jedno. Taky jim to připadalo vrcholně nespravedlivé. Zářena byla jediný dešťolet, se kterým se kdy setkali, a studovala a trénovala nejusilovněji ze všech.

„É… drak," dokončila Tsunami rozpačitě a střelila pohledem po Zářeně. „Pojď sem, Hvězdoplave."

Nocilet se přišoural a podíval se dolů na Slunéčku, která měla pevně zavřené oči. „Jemináčku, kryndypindy," prohlásil. „Teď bych měl být královnou já. Jako nejmladší princeznu by mě čekalo nejdelší panování, a to by bylo pro pískolety dobré. Kromě toho…," odmlčel se a trýznivě si povzdychl. „Kromě toho jsem zdaleka nejhezčí."

Slunéčka se zahihňala a Tsunami do ní dloubla, aby byla zticha. Hliňák si udělal z kamenů hromádku a posadil se na ně.

„Měla bych vás hned obě zabít," zavrčela Zářena.

„K tomu bys potřebovala armádu," dobírala si ji Tsunami.

Zářena natáhla krk a vycenila zuby. „To je výborný nápad. Půjdu si sehnat armádu – armádu mořeletů – a obě budete litovat."

„Nejsi jediná, kdo dokáže uzavírat spojenectví," odtušila Tsunami. „Na mou stranu se postaví nebeleti! A bahnoleti! Pak uvidíme, kdo vyhraje tuhle válku!"

Rozhostilo se ticho. Obě se znovu ohlédly na Hvězdoplava.

„Hm, ano," řekl. „Pusťte se do toho a já se spojím s armádou ledoletů. Mimochodem, většina pískoletů chce za královnu mě."

„Vážně?" zeptala se Slunéčka a otevřela oči. „Kdo to říká?"

„Přestaň mluvit," napomenula ji Tsunami a šťouchla do ní drápem. „Jsi mrtvá."

„Pojednává o tom řada svitků z poslední doby," vysvětlil